

KOSPRD JEDNA VYPUŠTĚN

V sobotu se sešli na kopci v parku. Tatínek Telecí nešel, protože ho bolela záda. Paní Telecí se pozdravila s panem Kosprdem a děti se na sebe usmály.

„Jdeme na to,“ řekl pan Kosprd a začal připravovat vzducholod' ke startu. Kosprd mu pomáhal a Telecí se dívaly.

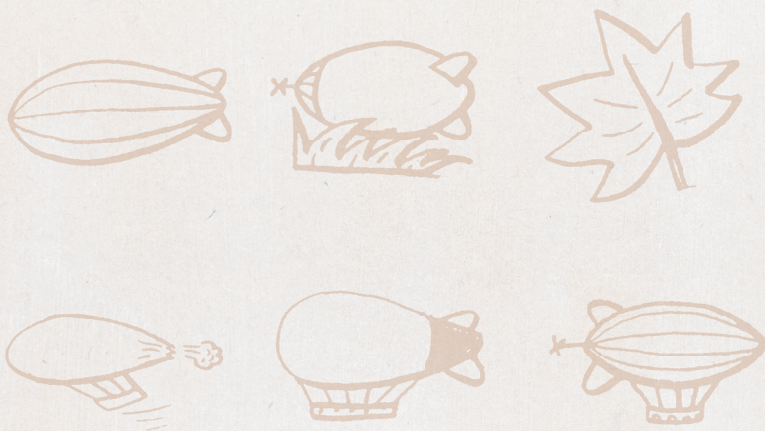
A pak to najednou zavrčelo a panu Kosprdovi se krásná červená vzducholod' začala vznášet z rukou jako nádherný cizokrajný pták.

Telecí zatajila dech. Bylo to přesně tak, jak Kosprd říkal – vzducholod' lítala ve vývrtce, dělala piruety a hrála si se vzdušnými proudy. Tatínek Kosprd dával pozor, aby nepřistála na javoru, a paní Telecí vykřikovala svým altovým hlasem:

„Báječné! Skvělé! Nádhera!“

A malá Telecí byla úplně bez dechu, a když ho popadla, přitočila se ke Kosprdovi a povídá:
„Teda, Kosprde, jsi jednička. Jako ta vzducholod’.“
A Kosprd byl nesmírně šťastný až do chvíle, než vzducholod’ bezpečně přistála na trávníku a pan Kosprd jen tak povídá paní Telecí:
„Věnuji vzducholod’ na výstavu leteckých modelů do Vysočan. Už jsem se s nimi domluvil.“
Děti ztuhly, nejvíc Kosprd, protože vážně nepočítal s tím, že by jejich Kosprd Jedna měl někam být věnován...

ZAVAZOVÁNÍ TKANIČEK

Následujícího rána si šel Kosprd zařvat do chodby zcela upřímně. Tatínek mu totiž včera řekl, aby nebyl sobec, protože vzducholod' je tak krásná, že z ní musíme mít radost **my všichni**. Kosprd to nechápal. Tatínek se proto zarputil a už se s ním vůbec nebavil. A co bylo ještě horší, maminka mu řekla, když mu ve vaně myla hlavu:

„No bóže, vždyť je to jenom vzducholod'.“

Kosprd měl dojem, že se rodiče oba zbláznili. Proto řval ráno v chodbě školky nejmíň do půl desáté.

Kroutil nad ním hlavou i údržbář pan Kalousek, který šel opravovat topení.

„Nebreč, kluku, život je pes,“ řekl mu a táhla z něho slivovice.

Kosprd věděl, že je to slivovice, protože jednou se tatínkovi podařilo rozlít láhev od babičky na jeho dětskou knížku a Kosprd jí pak říkal knížka-čuchačka.

Voněla totiž po švestkách.

Údržbář Kalousek voněl stejně a taky se trochu potácel, když odcházel od topení zpátky do kotelny.

Kosprd řval a bylo mu všechno jedno. Pak přišla Telecí a Kosprd přestal a šli spolu na záchod. Tam mu ukázala malý batůžek a povídá:

„Dala jsem si dovnitř kartáček na zuby a mýdlo, protože jsem se chtěla nachystat, až spolu utečeme ze školky pryč.“

Kosprd nešťastně zakroutil hlavou:

„Já už nechci utíkat,“ povídá, „já už nemám kam.“

Dneska táta odnese vzducholod' na výstavu...“

Telecí to nechtěla nechat jen tak a povídá:

„No právě, aspoň máme k útěku konečně pořádný důvod.“

Kosprd se chtěl zeptat Telecí, kam plánuje utéct, ale přerušil je hlas paní učitelky Součkové, která zvala děti do herny učit se zavazovat tkaničky. Telecí to už dávno uměla, ale Kosprd ne, nosil totiž botky na sucháče.

„Jen pojedte,“ zvala je paní učitelka Součková, „aspoň se něco přiučíte.“

A tak šli. Paní učitelka Součková jim složila básničku, aby se jim boty lépe zavazovaly. Básnička zněla takhle:

*Botička má vousy dva,
tam se uzel udělá.
Jedno ouško zaječí
žížala si obtočí.
Protáhne se do skulinky,
hop a už jsem u maminky!
Protože mám tkaničky
zavázané na kličky.*

Kosprd zahuhlal k Telecí:

„To je ale blbý. Jaký ouško, jaká žížala?“

Ale paní učitelka Součková je nechala about tenisky a na nich trénovali kličky. Kosprdovi to už začalo jít. Náhle se rozletěly dveře do herny a v nich stál ohromný pan hasič a helma se mu blýskala. Podíval se na hromadu dětí a tkaniček a vydechl:

„Panebože, tady jste.“

A za panem hasičem se objevil v chodbě kouř. Pan hasič překročil paní učitelku Součkovou, otevřel velké dveře na terasu a zavelel:

„Všichni ven, na zahradu.“

A všichni poslechli. Paní učitelka Součková rychle děti počítala a všichni se dostali až na zahradu, kde už čekala druhá třída s paní ředitelkou, oči navrch hlavy. Kosprd zjistil, že si svázal tkaničky levé a pravé tenisky dohromady. Pan hasič ho musel vzít do náručí a na zahradu vynést. Kosprd byl velice hrdý. Užíval si to a nezapomněl se pana hasiče zeptat, jestli by si směl půjčit blýskavou helmu. Pan hasič řekl, že nesměl, a ať se kouká naučit zavazovat si boty...

Z hlavního vchodu do školky se kouřilo, kouř šel až ze sklepa z kotelny a pod magnólií kašlal pan údržbář Kalousek, kterému se podařilo porouchat kotel, když zkoušel, jestli je na zimu v pořádku.

Telecí si náhle všimla, že velká brána je otevřená dokořán, to aby mohli hasiči zase ven, A povídá: „Koukej, Kosprde!“

A Kosprd to uviděl a jenom se tiše podíval na Telecí a kývl.

Potom se oba nenápadně plížili k bráně a užuž by se jim podařilo proklouznout ven na ulici, kdyby u chodníku nezastavilo policejní auto.

Strážmistr, který zrovna vystupoval, na ně houkl: „Kampak!?“ a Kosprd s Telecí se zase rychle museli vrátit k paní učitelce Součkové.

KAMPAK!?

Policii dál zajímal jen pan údržbář Kalousek a balonek, který mu dávali nafouknout. Telecí se ptala paní učitelky Součkové, jestli by ten balonek mohla dostat, ale paní učitelka Součková byla rozrušená a volala, že to tedy nemohla a že je to skandál a ona doufá, že Kalouska zavřou, až zčerná. Kosprd nechápal proč. Kalousek už totiž celý černý byl.

A zase se jim nepodařilo utéct.

Ale jak už to bývá, když na Kosprda a Telecí přicházela největší beznaděj, příležitost se přece jenom naskytla. Stalo se to hned druhý den a bylo to takhle.

